

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

362.1

Szerző:

Hely

Cím:

Látogatás az Irgalom-házában

Idő

1921

Forrás:

Orv. Est

Személy

Orv. Est
(Hely)

1921. II. 5
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Helyezés

362.115 1921

Közp. nyomt.

Székesfehérvári hazinyomda 1920

Látogatás az Irgalom-házában

Ha gyors segítség nem érkezik, utcára kerülnek a gyógyíthatatlan betegek

— Az Est tudósítójától —

Szomorú Budapest legszomorúbb helye az Irgalom-háza. Kevesen tudják, hogy van Obudán egy hely, ahol 134 gyógyíthatatlan beteg fekszik és várja a halált. Semmi más nem várnak. Az Irgalom-házából csak egy ut van: az obudai — temetőbe. Havonta egy-két hely üresedik meg az Irgalom-házában és százakra megy azoknak a száma, a kik erre az egy-két helyre szeretnének bekerülni.

Az Irgalom-házat San Marco hercegné építtette és könyöradományokból tartották fenn a kommunizmusig. Voltak alapítványok, 10.000 koronás ágyalapítványok, az alapító hercegné is támogatta őket. A hercegné most megszállt területen van, évek óta megszakadt vele minden összeköttetés, a kommunizmus alatt elköltötték az alapítványok tőkéjét, azóta adósságból élnek.

Egyszer már fel akarták osztalni az Irgalom-házat, kimerült minden hitel. A betegek, a kiknek senkiük

és semmiük nincsen, a legrettentőbb jövő várt. Ez mástól évvel ezelőtt volt, akkor kaptak egy negyedmillió adományt egy külföldi missziótól. Ebből kifizették az adósságokat. De ezek azóta újra megnöttek. Havonta 70-80.000 korona kiadásuk van és legföljebb 16.000 korona bevételük. Már nem is vesznek föl új betegeket. Legfeljebb fizetéses helyre.

Szelid arcu apáca mondja el ezeket, a helyettes főnöknő. A kommunizmusról beszél. Ez a kórház volt az egyetlen, a hol meghagyták az apácákat, a kik nem léptek ki a rendből. Először kényszeríteni akarták őket, hogy vessék le a ruhát, de a végén könyörögtek, hogy maradjanak, mert senkit sem találtak, a ki azoknak a betegeknek az ápolására vállalkozott volna.

Emberfölötti önfeláldozás kell ehhez. Még nem akadt ápolónő, a ki egy napnál tovább ott maradt volna.

A nővér végigvezet a kórtermekben. Borzasztó érzés a halálraitelt emberek között menni, a kiknek legnagyobb része tehetetlenül, mozdulatlanul fekszik az ágyán. Van olyan, a ki már 19 éve ott fekszik. Ujabbar legnagyobbrészt intelligens emberek kerülnek be. Tanítónők, óvónők, vagy szegényedett grófnő, egy tábornok felesége, több ismert, előkelő családnyomorék tagja. Szelid szóval simogatja mindegyiket a kisérőm. És szerencsétlenül arcán torz mosoly gáz vívódik. Rendes mosoly sosem kerül rájuk. A legtöbbie retti

metesen vonagló arccal nyögi ki az egyetlen szót:

— Dícsértessék ...

Látszik rajtuk, nagyon jól esett, hogy ki tudták mondani. Az első emeleten vannak a férfi-termek, az egyikben a háboru munkája, száz százalékos rokkant katonák. A második emeleten vannak a nők és a gyerekek: szép, kerekarcu kisgyereket tart a káriján az egyik apáca. Gyönyörű, nagy fekete szemei vannak. És sohasem fog tudni megmozdulni, sohasem fog kimondani tudni egy szót sem. Minden idege békés.

Ezek az emberek kiint egy pár nap alatt elpusztulnának. Állandó ápolásra van szükségük, alig van egy-kettő, a melyik maga tud enni. És az Irgalom-házat már alig-alig tudják üntartani. Kisérőm azt mondja, hogy a magyar társadalomhoz nem akarnak fordulni. Annak nincs erre pénze. Valamelyik külföldi misszió adományából szeretnének kapni. Mert ha eddig a kórházak részére érkezett adomány, rólok mindig megjeledeznek. Ugy tudják, most érkezett Amerikából nyolc millió Sipőcz polgármester kezébe. Nagyon kérik, hogy a polgármester ur gondoljon rájuk.

Benézünk az utolsó kórterembe is. Az egyik beteg magához hívja a nővért. Suttogó hangon kérdez valakit. Aztán összeszedi minden erejét és szakadozottan fuldokolva mondja: — És mi lesz a mi szegény há-